

Ционизам и трећи рајх Марк Вебер

Ране 1935. године, брод пун путника за Хаифу, Палестина, напустио је немачку луку Бременхавен. НепокOLEбљиво је носио јеврејска писма за (његово име) „Тел Авив“, док је знак свастике подрхтавао на јарболу. Иако је брод био власништво циониста, његов капетан био је члан Национал-Социјалистичке Партије. Много година касније, један од путника брода назвао је ову симболичну комбинацију „метафизичком апсурдношћу“. Апсурдна или не, ова слика је само једна из мало познатог комада историје; широка колаборација између Ционизма и Хитлеровог Трећег Рајха.

Заједничке тежње

Током година, људи у многим различитим државама борили су се са „јеврејским питањем“, то јест, која би била права улога Јевреја у „нејеврејском друштву“. Током `30-тих, јеврејски Ционисти и немачки Национал-Социјалисти делили су сличне погледе о томе како решити ову забрињавајућу ствар. Сложили су се да су Јевреји и Немци две очигледно различите нације, и да Јевреји нису део Немачке. Јевреји који су живели у Рајху, према томе нису требали бити сматрани „Немцима јеврејске вере“, већ као чланови посебне националне заједнице. Ционизам (јеврејски национализам) подразумевао је обавезу од стране Ционистичких Јевреја, да се пресели у Палестину, „јеврејску домовину“. Они би се тешко могли сматрати искреним Ционистима, и упоредо тражили једнака права у Немачкој или било којој другој „страној“ земљи.

Теодор Херцл (1860-1904), оснивач модерног Ционизма, тврдио је да анти-семитизам није грешење, већ природан и потпуно разумљив одговор не-Јевреја на туђинско јеврејско понашање и ставове. Једно решење, тврдио је он, је да Јевреји схвате стварност и живе у својој посебној држави. „Јеврејско питање постоји где год Јевреји живе у већем броју“, писао је он у својем најзначајнијем делу, „Јеврејска држава“. „Где не постоји, доноси се преко ново-придошлих Јевреја...Верујем да разумем анти-семитизам, који је веома комплексан феномен. Разматрам овај развитак као Јевреј, без мржње и страха“. Јеврејско питање, тврдио је он, није социјално нити религијско питање. „То је национално питање. Морамо га решити, пре свега, и од њега направити међународну политичку тему...“ Без обзира што су они део грађанског друштва, они чине не само верску заједницу, већ нацију, народ. Ционизам, писао је Херцл, нудио је свету добродошло „крајње решење јеврејског питања“.

Шест месеци након што је Хитлер дошао на власт, Ционистичка Федерација Немачке (далеко највећа Ционистичка група у земљи) издала је детаљни меморандум новој влади у коме је објаснила немачко-јеврејске односе и званично понудила подршку Циониста у решавању тегобног „јеврејског питања“. Предложено је да би први корак морао бити отворено препознавање фундаменталних националних разлика.

Ционизам не гаји илузије поводом тежине јеврејског питања, које се састоји пре свега од абнормалне окупационе шеме, и у кривици због интелектуалног и моралног става који није укоренен у његовој традицији. Још пре више деценија, Ционизам је схватио да као резултат тренда асимилације, било је изгледно да ће се појавити симптоми детериторизације...

Ционизам верује да се препород националног живота људи, који се сада дешава у Немачкој путем наглашавања њеног Хришћанског и националног карактера, мора такође десити и у јеврејској националној заједници. Такође, за све Јевреје, национално порекло, вера, судбина обичних људи и осећај јединствености, морају бити од врхунске важности за њихово постојање. То значи да егоистични индивидуализам либералне ере, мора бити превазиђен и замењен осећајем заједништва и колективне одговорности...

Верујемо да је баш та нова (Национал-Социјалистичка) Немачка та која може, путем смелости и одлучности у решавању јеврејског питања, учинити одлучујући корак према решавању проблема с којим ће се, искрено говорећи већина европских народа морати да суочи...

Наче признање Јеврејске националности, подразумева чисти и искрен однос према Немачком народу и његовим националним и расним реалностима. Управо због тога не желимо да лажирамо ове претпоставке, зато што смо ми, такође, против мешаног брака и залажемо се за очување чистоте јеврејске групе и одбацивање било каквих преступа у домену културе, ми (пошто смо били

придодати Немачком језику и Немачкој култури), можемо имати интересовања за дело и вредности Немачке културе и третирати их с поштовањем и унутарњом наклоношћу...

Зарад његових практичних циљева, Ционизам се нада да ће успети да придобије колаборацију чак и оних влада које су фундаментално непријетелске према Јеврејима, због тога што у решавању Јеврејског питања не смеју се јављати осећања јер је то прави проблем чије решење занима све народе а тренутно највише Немачки народ...

Пропаганда бојкота – таква каква се тренутно води против Немачке на много начина – је у својој бити не-Ционистичка, јер Ционизам не жели да ратује већ да убеђује и да гради...

Нисмо слепи на чињеницу да јеврејско питање постоји, и да ће наставити да постоји. Федерационе новине, *Jüdische Rundschau*, прокламовале су истоветну поруку: „Ционизам је свестан постојања јеврејског питања, и жели далекосежно и конструктивно решење. У ову сврху, Ционизам жели да придобије помоћ свих народа, било про- или анти- јеврејских, због тога што, ми се суочавамо пре са конкретним него сентименталним проблемом, решењем за које су заинтересовани сви народи“. Млади берлински рабин, Јоаким Принц, који се касније одселио за САД и постао председник Америчког Јеврејског Конгреса, пије у својој књизи „*Wir Juden*“ („Ми Јевреји“) из 1934. године, да је Национал-Социјалистичка револуција у Немачкој значила „Јеврејство за Јевреје“. Објаснио је: „Никакво околишање нам сада не мое помоћи. Уместо асимилације, желимо нови концепт: признање Јеврејске нације и Јеврејске расе“.

Активна колаборација

На основама њихове идеолошке сличности о народности и нацији, Национал-Социјалисти и Ционисти радили су заједно за оно што је свако од њих веровао да је у њиховом националном интересу. Као резултат, Хитлерова влада је снажно подржавала Ционизам и јеврејску имиграцију у Палестину од 1933. до 1940-41, када је други светски рат спречио интензивнију сарадњу. Чак и када се Трећи Рајх усталио, много немачких Јевреја, вероватно већина њих, наставили су да се сматрају, често са нескривеним поносом, пре свега Немцима. Мало је било ентузијазиста који би били спремни да забораве све и почну нови живот у далекој Палестини. При свему том, све више и више немачких Јевреја се током овог периода окренуло Ционизму. Све до касне 1938. ционистички покрет је цвetaо у Немачкој под Хитлером. Циркулација дво-недељних Федерацијских новина *Jüdische Rundschau* је енормно расла. Издаване су бројне Ционистичке књиге. „Ционистички рад био је у пуном замаху“ у Немачкој током тих година (ово је цитат из *Encyclopaedia Judaica*). Ционистичка конвенција која је одржана у Берлину 1936. године, одражавала је у свом саставу „бодар живот немачких Јевреја“.

СС је био нарочито страстан у својој подршци ционизму. Званични СС документ из 1934. захтевао је активну и широку подрку ционизму, од стране владе и Партије, као најбољи начин за охрабривање емиграције немачких Јевреја у Палестину. Ово је захтевало повећану јеврејску самосвест. Јеврејске школе, јеврејске спортске лиге, јеврејске културне организације-укратко све што би охрабрило ово ново размишљање и самосвест требало би да буде промовисано, по овом документу.

СС официр *Leopold von Mildenstein* и званичник Ционистичке федерације *Kurt Tuchler* обилазили су заједно Палестину шест месеци, да би проценили тамошњи развој циониста. По његовим истраживањима из прве руке, *von Mildenstein* је написао серију од дванаест илустрованих чланака за један веома утицајан берлински лист *Der Angriff*, који су излазили касне 1934. под називом „Нацистичка путовања у Палестину“. Ти су чланци показивали велико поштовање за пионирски дух и достигнућа јеврејских досељеника. Само-развитак циониста, писао је *von Mildenstein*, створио је нову врсту Јеврејина. Величао је ционизам, као велики бенефит како за јеврејски, тако и за цео свет. Јеврејска домовина у Палестини, писао је у закључном чланку, „показивала је пут лечења вишевековне ране на телу света-јеврејско питање“. *Der Angriff* је произвео специјални орден, са свастиком на једној страни и Давидовом звездом на другој, да би обележио заједничку СС-Ционистичку посету. Неколико месеци након што су се ти натписи појавили, *von Mildenstein* је постављен на чело одсека за јеврејска питања унутар СС бедбеносне службе, да би ефикасније подржао миграцију циониста и њихов развој. Званичне СС новине, *Das Schwarze Korps*, објавиле су своју подршку ционизму, маја 1935, у чланку на насловној страни: „Није далеко време када ће Палестина моћи поново да прими своје синове који били изгубљени више од 1000 година. Наше добре жеље, заједно са званичном подршком путују с њима.“ Четири месеца касније, сличан

чланак освануо је у СС новинама.

Препознавање јевреизма као расне заједнице засноване на крви а не на религији повело је немачку владу да гарантује без премишљања расну посебност ове заједнице. Влада је ступила у комплетан договор са великим духовним покретом унутар јевреизма, такозваним Ционизмом, заједно са признањем заједништва Јевреја из целог света и њиховог одбијања свих порука асимилације. На овим основама, Немачка је предузела мере, које ће засигурно играти значајну улогу у будућности решавања јеврејског питања у целом свету.

Главна немачка бродска линија почела је директан превоз путника из Хамбурга у Хаифу, Палестина, у октобру 1933, обезбеђујући „стриктно кошерску храну на својим бродовима, под покровитељством Хамбуршког рабината“. Под званичним плаштом, ционисти су неуморно радили на реобразовању немачких Јевреја. Како је амерички историчар Франсис Никозија записао у својој раду из 1985. Трећи Рајх и Палестинско Питање, „Ционисти су били охрабривани да преносе своје поруке јеврејској заједници, да скупљају новац, да приказују филмове о Палестини и генерално да образују немачке Јевреје о Палестини. Постојао је знатан притисак на Јевреје у Немачкој да престану да се идентификују као Немци, и да пробуде нови јеврејски национални идентитет у себи.“

У послератном интервјуу, бивши шеф Ционистичке Федерације Немачке, доктор Hans Friedenthal, сумирао је ситуацију: „Тих дана Гестапо је чинио све да би промовисао емиграцију, посебно за Палестину. Често смо примали њихову помоћ када би нам било потребно било шта од власти, везано за припреме за емиграцију.“

1935. на септембарском конгресу Национал-Социјалистичке Партије, Рајхстајг је усвојио тзв. Нирнбершке законе, који ус забрањивали бракове и сексуалне односе између Јевреја и Немаца, и у суштини, прогласили Јевреје за страну националну мањину. Неколико дана касније ционистички Jüdische Rundschau, у уводнику је поздравио ове мере.

Немачка се сусреће са захтевима Светског Ционистичког Конгреса када проглашава Јевреје који живе у Немачкој за националну мањину. Једном када Јевреји буду обележени као национална мањина, биће знатно лакше да се успоставе нормални односи Јевреја и Немачке нације. Ови нови закони дају Јеврејима у Немачкој културни и национални живот. У будућности они ће моћи да омогуће Јеврејима стварање својих школа, позоришта и спорстких друштава. Укратко, Јеврејска мањина моћи ће да креира своју будућност у свим аспектима нормалног живота...

Немачка је пружила јеврејској мањини прилику да живи за себе, и понудила је државну заштиту овој засебној јеврејској мањини: процес нарастања јеврејштине у нацију отуда ће бити охрабрен а свако ће доприносити успостављању толерантнијих односа између ове две нације. Георг Карески, шеф „Ревизионистичке“ Ционистичке Државне Организације и Јеврејске Културне Лиге, као и бивши шеф Берлинске Јеврејске Заједнице, рекао је у интервјуу за берлински дневник Der Angriff, на крају:

„За неколико година, гледао сам на потпуну сепарацију културног живота два народа (Јеврејског и Немачког), као предуслов за заједничко живљење без конфликта. Ја сам задуго подржавао такву сепарацију, јер је она заснована на поштовању друге нације. Нирнбершки закони су, по мени, невезано за њихове легалне правне одредбе, створени тотално у складу са жељом за одвојеним животом заснованим на обостраном поштовању. Ово прекидање процеса разлагања у многим јеврејским заједницама које је било промовисано путем мешовитих бракова, је тако с јеврејске тачке гледишта, потпуно добродошло“.

Ционистичке вође у другим земљама биле су свесне ових погледа. Стефан С. Вајс, председник Америчког Јеврејског Конгреса, рекао је на скупу у Њујорку јуна 1938: „Ја нисам амерички грађанин јеврејске вере, ја сам Јеврејин... Хитлер је био у праву у једној ствари. Назвао је јеврејски народ расом, и ми јесмо раса“. Министар унутрашњих јеврејских послова, специјалиста доктор Bernhard Lösener, изразио је подршку Ционизму у чланку који се појавио 1935 у новембарском издању званичног Reichsverwaltungsblatt:

„Када би Јевреји имали своју државу где би већина њих била насељена, тада би јеврејско питање могло бити сматрано за комплетно решено данас, за саме Јевреје. Врло мало противљење идејама које дају Нирнбершки закони је исказано од стране Циониста, јер су одмах схватили да ови закони представљају једино коректно решење за сам јеврејски народ. Јер свака нација мора имати своју државу и спољни израз посебности своје нације“.

У сарадњи с немачким властима, Ционистичке групе организовале су мрежу од неких 40-так кампова и пољопривредних центара по Немачкој где су будући исељеници били спремани за свој

нови живот у Палестини. Пошто су Нирнбершки закони заранили Јеврејима истицање Немачке заставе, добили су право за истицање белог и плавог националног симбола. Застава коју ће једног дана усвојити Израел, лепршала се у Ционистичким камповима и центрима у Хитлеровој Немачкој. Химлерова служба безбедности сарађивала је с Хаганом, Ционистичком тајном војном организацијом у Палестини. СС агенција је платила Хаганином званичнику Хајгелу Фолку, за информацију о ситуацији у Палестини, и за помоћ у усмеравању јеврејске емиграције у ту земљу. За то време, Хагана је била добро информисана о немачким плановима путем шпијуна кога је успела да постави у берлинском седишту СС-а. Хагана-СС колаборација је чак укључивала тајне испоруке немалког оружја Јеврејским исељеницима за употребу у сукобима с Палестинским Арапима. Након новембарске 1938 Кристалне Ноћи, и тадашњег излива насиља и деструкције, СС је брзо помогла Ционистима да стану на ноге и наставе свој рад у Немачкој, иако по ограниченијом контролом.

Званична прећуткивања

Немачка подршка ционизму није била безгранична. Владини и Партијски званичници били су веома промишљени по питању настављене кампање која се водила од стране веома моћних јеврејских заједница у УСА, Великој Британији и другим земљама, која је имала за циљ да мобилише „њихове“ владе и суграђане против Немачке. Све док је свестко јеврејство било посебно непријатељско према Национал-Социјалистичкој Немачкој, и све док је велика већина Јевреја из целог света показивала мало спремности да се насели у ционистичкој „обећаној земљи“, суверена јеврејска држава у Палестини неће стварно решити међународно јеврејско питање. Уместо тога, немачки званичници су просуђивали, та држава ће знатно ојачати ову опасну анти-немачку кампању. Немачка потпора ционизму је тако била ограничена на подршку јеврејске домовине у Палестини под Британском контролом, не као суверене јеврејске државе. Јеврејска држава у Палестини, како је министар спољних послова информисао дипломатију у јуну 1938, неће бити у интересу Немачке, јер неће моћи да апсорбује све Јевреје у свету, већ ће само служити као додатна база моћи међународном јеврејству, на сличан начин као што је Москва служила као база за међународни комунизам. Одражавајући неку врсту промене спољне политике, немачка штампа показала је знатно веће симпатије 1937. за палестински арапски покрет отпора ционистичким амбицијама, и то у време када су тензије и сукоби Јевреја и Арапских Палестинаца попримали знатно веће размере. Званични билтен министарства спољних послова, из 22. јуна 1937, упозорава да упркос подршке јеврејском насељавању у Палестини, „при свему том била би грешка претпоставити да Немачка подржава стварање државне структуре у Палестини под неком врстом јеврејске контроле. У смислу анти-немачке агитације међународног јеврејства, Немачка се не може сложити да би формирање Палестинске Јеврејске државе допринело мирном развоју нација у свету“. „Прокламација јеврејске државе или Палестине под јеврејском администрацијом“, како је упозорио интернационални меморандум секције јеврејских послова СС-а, „створила би Немачкој новог непријатеља, оног који би имао јак утицај у дешавањима на Блиском Истоку“. Једна друга СС агенција предвидела је да би јеврејска држава „радила да обезбеди специјалну мањинску заштиту Јеврејима у свакој земљи, и тако дала легалну заштиту експлоатационим активностима светског јеврејства“. Јануара 1939, Хитлеров нови министар спољних послова Јоаким фон Рибентроп, исто је тако упозорио у другом једном билтену да „Немачка мора сматрати да је формирање јеврејске државе опасно“, јер би оно донело „интернационални пораст моћи светског јеврејства“. Сам Хитлер је лично расправљао о овом издању ране 1938. и, у смислу његовог дуготрајног скептицизма према ционистичким амбицијама и бојазнима да би његова политика могла допринети формирању јеврејске државе, одлучи оје да још јаче подржи јеврејску миграцију у Палестину. Перспектива ратосиљања Немачке свих Јевреја, закључио је он, надвагала је над потенцијалним опасностима.

За то време, британска влада је увела још драстичније рестрикције јеврејске имиграције у Палестину, 1937, 1938, и 1939. Као одговор, СС служба безбедности закључила је тајни савез са прикривеном ционистичком агенцијом Мосад le-Aliya Bet, о тајном кријумчарењу Јевреја у Палестину. Као резултат ове интензивне сарадње, неколико конвоја бродова успело је да пристигне у Палестину, поред британских ратних топовњача. Јеврејска имиграција, како легална тако и илегална из Немачке (укључујући и Аустрију), знатно се повећала 1938. и 1939. године. Још

10 000 Јевреја било је спремно за одлазак октобра 1939. али је избијање рата у септембру окончало те напоре. Исто тако, немачке власти наставиле су да промовишу индиректно јеврејску емиграцију у Палестину током 1940. и 1941. Чак и касније, марта 1942. најмање један званично ауторизован ционистички "kibbutz" камп за потенцијалне емигранте, наставио је са радом у Хитлеровој Немачкој.

Споразум о трансферу

Централни део Немачко-Ционистичке сарадње у Хитлеровој ери, био је споразум о трансферу, пакт који је омогућио десетинама хиљада немачких Јевреја емигрирање у Палестину. Споразум, такође познат под именом Наавага, (јеврејски израз за трансфер), закључен је августа 1933, након разговора између немачких званичника и Chaim Arlosoroffa, политичког секретара јеврејске агенције, палестинског центра Светске Ционистичке Организације.

Путем овог необичног споразума, сваки Јеврејин који је хтео да оде за Палестину, уложио би свој новац на специјални рачун у Немачкој. Тај новац био је коришћен да би се купиле пољопривредне алатке, грађевински материјал, пумпе, и др. направљени у Немачкој, који би се извозили у Палестину, и били продати од стране јеврејске компаније Naavara, у Тел-Авиву. Новац овако зарађен, давао се сваком јеврејском емигранту по његовом доласку у Палестину, у износу одговарајућем приложеном депозиту у Немачкој. Немачка добра сливала су се у Палестину путем Naavar-е, која је мало касније била допуњена уговором о трампи, по коме су поморанџе из Палестине биле замењиване немачком дрвеном грађом, аутомобилима, пољопривредним машинама, и другим добрима. Овај је споразум служио ционистима у смислу долажења нових јеврејских досељеника и развојног капитала у Палестину, док је истовремено служио немачком циљу ослобађања земље нежељене стране нације.

Делегати на Ционистичком Конгресу у Прагу 1933, бодро су дискутовали о предностима овог споразума. Неки су се плашили да ће овај бојкот минирати међународни јеврејски економски бојкот Немачке. Али Ционистички званичници убеђивали су Конгрес. Sam Cohen, кључна фигура Наавага-споразума, нагласио је да Споразум не даје економску предност Немачкој. Arthur Ruppin, специјалиста Ционистичке Организације за емиграцију, који је посредовао при склапању овог споразума, нагласио је да „...споразум о трансферу ни у ком случају не штети покрету бојкота, пошто неће бити прилива новца у Немачку као резултат споразума.“ Ционистички Конгрес који се 1935. састао у Швајцарској, снажно је подржао овај споразум. 1936, Јеврејска Агенција (Ционистичка „влада из сенке“ у Палестини), преуела је директну контролу над Нааваг-ом, што је остало на снази до напуштања споразума на почетку другог светског рата.

Неки немачки званичници су се противили споразуму. Немачки Генерални Конзул у Јерусалиму, Hans Döhle на пример, оштро је критиковао споразум у неколико наврата током 1937. Истицао је да ће Немачка бити ускраћена за зараду коју би донела добра извезена у Палестину путем споразума о трансферу, ако би била продата другде. Монополска продаја Немачких добара Палестини путем Нааваг-е путем Јеврејске Агенције, наравно, љутила је немачке бизнисмене и Арапе. Званична немачка подршка Ционизму могла је довести до губитка немачког тржишта у арапском свету. Британска влада такође је била љута због овог споразума. Билтен немачког министарства спољних послова из 1937, се осврнуо на „жртве међународне размене“ које су биле резултат Нааваг-е.

Децембра 1937, меморандум немачког министра унутрашњих послова оценио је дејство споразума о трансферу: „Нема сумње да је Наавага значјно допринео брзом развоју Палестине од 1933. Споразум је обезбеђивао не само огромну суму новца (из Немачке!), већ и најинтегентију групу имиграната, што је коначно донело земљи машине и индустријске производе есенцијалне за развој.“ Главна предност овог пакта, по овом меморандуму, је била емиграција великог броја Јевреја у Палестину, најжељенију дестинацију што се Немачке тиче. Али документ је такође приметио неке важне сметње на које су указаи конзул Döhle, и други. Министар унутрашњих послова, даље је писало, да су мане овог споразума надвагале његове предности, и да је тако требао бити окончан.

Само је један човек могао разрешити ову контроверзу. Хитлер је лично ревидирао политичку линију јула и септембра 1937, и поново у јануару 1938, и сваки пут одлучивао да настави с применом овог споразума. Циљ елиминације Јевреја из Немачке, закључио је он, оправдавао је

све недостатке.

Министар економије Рајха је помогао при стварању друге трансферне компаније, International Trade and Investment Agency, или краће Intria, путем које се Јевреји у страним земљама могли да помогну немачким Јеврејима да емигрирају у Палестину. Скоро \$900000 долара било је протекло путем Intri-е, немачким Јеврејима у Палестину. Друге европске земље које су желеле да охрабре јеврејску емиграцију склопиле су споразуме са Ционистима, по моделу Haavar-е. 1937 Пољска је створила Halifin (јеврејска реч за размену) трансферну компанију. До краја лета 1939, Чехословачка, Румунија, Мађарска и Италија су потписале сличне споразуме. Избијање рата септембра 1939, спречило је широку имплементацију овог споразума.

Достигнућа Haavar-е

Између 1933. и 1941. скоро 60 000 немачких Јевреја је емигрирало у Палестину путем Haavar-е и других Немачко-Ционистичких споразума, или скоро 10% популације немачких Јевреја за 1933. (Ови немачки Јевреји чинили су 15% популације палестинских Јевреја, 1939.) Неки Ha'avara емигранти пренели су значајна лична добра из Немачке у Палестину. Како је јеврејски историчар Едвин Блек приметио: „Многим од ових људи, посебно у касним 1930-им, било је дозвољено да пренесу тачне реплике својих кућа и фабрика – заиста грубе реплике самог њиховог постојања.“ Целокупан износ пренет из Немачке у Палестину путем Haavar-е између августа 1933. и краја 1939. био је 8.1 милион фунти, или 139.57 милиона немачких марака (што је тада било једнако \$40 милиона). Ова сума је укључивала 33.9 милиона немачких марака (13.8 милиона долара) обезбеђених од стране Reichsbank-е, како је било предвиђено споразумом.

Историчар Блек је проценио да је додатних \$70 милиона највероватниј стигло у Палестину путем закључних немачких комерцијалних споразума и специјалних међународних банкарних трансакција. Немачки фондови имали су огроман утицај на земљу тако неразвијену попут Палестине током 1930, нагласио је. Неколико великих индустријских компанија биле су изграђене капиталом из Немачке, укључујући Mekoroth waterworks и Lodzia textile firm. Прилив Haavar-иних добра и капитала, закључио је Блек, „створили су економску експлозију у јеврејској Палестини“, и били су „нужан фактор у стварању државе Израел.“

Ha'avara споразум значајно је допринео јеврејском развоју у Палестини, и тако индиректно, оснивању државе Израел. Билтен немачког Форин Офиса из јануара 1939. известио је, са извесном дозом бојазности да је, „трансфер јеврејске имовине ван Немачке (путем Ha'avara споразума), не мало допринео стварању јеврејске државе у Палестини.“ Бивши званичници Ha'avara компаније у Палестини потврдили су овај став у детаљној студији о уговору о трансферу, објављеној 1972. „Економска стабилност која је била могућа због утицаја немачког капитала, и Haavar-а трансфери у приватни и јавни сектор били су од великог значаја за развитак земље. Пуно нових грана индустрије и комерцијалних предузећа било је основано у јеврејској Палестини, и број економских компанија које су енормно значајне чак и данас у економији државе Израел, дугују Haavar-и своје постојање.“

Доктор Лудвиг Пинер, званичник Ha'avara компаније у Тел-Авиву током тридесетих, касније је коментарисао да су изузетно компетентни Ha'avara – имигранти „одлучно допринели“ економском, социјалном, културном и образовном развоју Палестинске јеврејске заједнице.

Споразум о трансферу био је надостижнији пример кооперације Хитлерове Немачке и интернационалног ционизма. Путем овог пакта, Хитлеров Трећи Рајх урадио је више него било која друга влада током `30-тих у циљу подршке јеврејског развоја у Палестини.

Ционисти нуде војну сарадњу Хитлеру

Почетком јануара 1941. мала, али важна ционистичка организација званично је предложила немачким дипломатама у Бејруту стварање војно-политичког савеза са ратном Немачком. Ова је понуда била представљена од стране радикалних илегалних „бораца за слободу Израела“, позантијих под именом Lehi, или Stern Gang. Њихов вођа, Avraham Stern, се скоро пре тога одвојио од радикалне националистичке „Националне Војне Организације“, (Irgun Zvai Leumi), због сукоба око става те групе према Британији, која је ефикасно бранила даље јеврејско насељивање

Палестине. Stern је гледао на Британију као на главног непријатеља ционизма. Овај битан ционистички предлог за „решење јеврејског питања у Европи и активно учешће Националне Војне Организације у рату на страни Немачке“, треба на неким местима цитирати. У њиховим говорима и изјавама, водећи званичници Национал-Социјалистичке Немачке, често су истицали да је за Нови Поредок Европе потребно једно радикално решење јеврејског питања евакуацијом („Европа без Јевреја“).

Евакуација јеврејских маса из Европе је предуслов за решење јеврејског питања. Међутим, једини потпуни начин за ово постизање је путем насеодбе ових маса у домовину Јеврејског народа, Палестину, и путем оснивања јеврејске државе у њеним историјским границама. Циљ политичке активности у годинама борбе Израелског Покрета за Слободу, тј. Националне Војне Организације у Палестини, је био решавање јеврејског проблема на овај начин, и потом коначно ослобађање Јеврејског народа.

Национална Војна Организација (НВО), која је деловала под благословом владе немачког Трећег Рајха и добром вољом њених званичника према ционистичким активностима унутар Немачке и ционистичког емиграционог програма, сматра да:

1. Заједнички интереси могу постојати унутар Новог Европског Поретка заснованом на Немачком концепту и истинским националним аспирацијама Јеврејског народа, отелотвореним од стране НВО;
2. Могућа је сарадња иземђу Нове Немачке и поново основаног националног и народног Јеврејства;
3. Основање историјске јеврејске државе на бази национализма и тоталитаризма, везане уговором с Немачким Рајхом, биће у интересу одржања и ојачања будуће Немачке позиције у прерасподели власти на Блиском Истоку.

На основама ових претпоставки, и под условом да влада Немачког Рајха призна националне тежње Јеврејског Покрета за Слободу горе поменутог, НВО у Палестини је понудио да активно учествује у рату на страни Немачке.

Ова понуда НВО-а највероватније би укључивала војну, политичку и обавештајну активност унутар Палестине, као и спољних, након извесних организационих мера. Упоредо с овим, Јеврејски мушкарци у Европи били би војно тренирани и распоређени у војне јединице под вођством и командом НВО-а. Они би ушествовали у војним операцијама освајања Палестине, уколико дође до формирања тог фронта.

Индијектно учешће Палестинског Покрета за Слободу у Новом Европском Поретку, већ у припремном стању, поклапало се с позитивним радикалним решењем Јеврејског питања у Европи на основи националних аспирација Јеврејског народа горе поменутих, и знатно би допринело побољшању угледа Новог Поретка у очима свог човечанства.

Сарадња Израелског Покрета за Слободу такође би била у складу са скорашњим говором Канцелара Немачког Рајха, у коме је Хитлер нагласио да би употребио било коју комбинацију и коалицију како би изоловао и поразио Енглеску.

Не постоје документа о било каквом Немачком одговору. Било како, одобравање је било мало вероватно, јер је у то време Немачка политика била одлучно про-Арапска.

Посебно је Штернова група тражила да се закључи договор са Трећим Рајхом, у време када су приче да је Хитлер почео истребљивање Јевреја знатно добијале на снази. Очеvidно, Штерн или није веровао овим причама, или је чак био спреман да сарађује и са смртним непријатељем свог народа само да би помогао стварање јеврејске државе.

Битан члан НВО-а у време када је та група начинила ову понуду био је Yitzhak Shamir, који је касније био израелски министар спољних послова, а након тога, током 1980-тих и све до јуна 1992, премијер. Као шеф операција Лехија (НВО-а), након Штернове смрти 1942. Шамир је организовао бројне терористичке акте, укључујући погубљење британског министра за Блиски Исток Lord Моупе-а новембра 1944, и погубљење шведског посредника Уједињених Нација Count Bernadotte, септембра 1948. Годинама након тога, када су Шамира питали о том предлогу из 1941. потврдио је да је био свестан предлога његове организације о савезу са ратном Немаком.

Закључак

У супротности са основном нетрпељивости Хитлеровог режима и међународног јеврејства, током неколико година, интереси јеврејских циониста и Немачких Наиционал-Социјалиста су се подударали. У сарадњи са ционистима за обострано жељеним и хуманим решењем комплексног проблема, Трећи Рајх био је вољан да учини неке иностране уступке, смањи односе са Британијом и наљути Арапе. Заиста, током '30-тих ниједна нација није више урадила у циљу јеврејско-ционистичких тежњи ка независности, него Хитлерова Немачка.

превод Overlord